Ч. 109 Второк 16 (29) мая 1900 Рік X

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданя і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90

Поодиноке число 6 с

Вісти политичні.

(З делеґацийї. — Pester Lloyd про ситуацию. — З Бельґії.)

На суботнїшнім засїданю австрийскої делеґациї промавлав перший нїмецкий посол Мавтнер. Закинув Молодочехам, що виводять ческо-нїмецку справу перед делеґацию, а рівночасно кидають ся на мінїстра ґр. Голуховского, що мішае ся до внутрішної полїтики. Як не хочуть, щоби мінїстер так робив, то нехай і они не обговорюють внутрішних справ в делеґациях. Відтак обговорював бесідник справу тарифи, і сказав, що треба як найскорше уложити тарифу цлову і приготовити ся до заключеня торговельних переговорів. Підніс з признанем приязне становище ґр. Голуховского супротив промислу, однако висказав жаль, що в широких кругах австрийского населеня нема тої симпатиї і зацікавленя промислом, як в инших державах. Розвиток кількох галузий промислу мае Австрия завдячувати Нїмеччинї, бо Нїмеччина придбала собі велику торговицю для своїх виробів, а що не могла сама вивезти за границю такі великі скількости жаданого товару, відступила часть того вивозу австрийскому промислови. — По Мавтнері забрав голос Чех Пацак. Говорив о ческій обструкциї і доказував, що колиби в Австриї признано Чехам то, що мають Мадяри, то й Чехія стала би процьвітати і була би великою підпорою держави. Поборював відтак полїтику ґр. Голуховского, вказував на то, що на балканьскім півострові всї народи не люблять Австриї за підпиране династиї Обреновичів, та сказав, що тридержавний союз більше користи приносить Нїмеччинї, як Австриї. Вкінци вияввв мінїстрови ґр. Голуховскому недовірiе в імени ческого народу. — Промовляли ще: посол Козловский, Штірґ, Поповічію, Паріш, Вахнянин і Пацак, почім засїдане перервано до понедїлка.

В угорскій делеґациї відчитано в суботу справоздане референта Фалька з буджету мінїстерства справ заграничних. Справоздавець іменем комісиї вніс, щоби повна делеґация висказала мінїстрови ґр. Голуховскому за его полїтику повне признане і горячу подяку.

На донесене N. fr. Press-и, що др. Кербер вже мае дозвіл на розвязане парляменту на случай, коли би ческа обструкция унеможливила ухвалене буджетової провізориї і інвестицийного буджету, Pester Lloyd відповідае таким півофіцияльним комунїкатом: „Тверджене, що др. Кербер мае намір і дозвіл Монарха розвязати парлямент, що найменше випереджуе фактичний стан річи. Інформациї засягнені в посольских кругах, що мають зносини з правительством, доказують, що ситуация ще цїлком не така, аби для правительства настала аж конечність рішати ся оконечно що до будучої судьби парляменту, або просити Цїсаря о дозвіл на его розвязане. Поляки і нїмецкі католицкі людовцї, хоч їх дотеперішні заходи в цїли відтягненя Чехів від обструкциї ще не дали результатів, не устають в тих змаганях. Они ще не стратили надії і надіють ся осягнути цїль під певними услівями. Коли би однак всї ті змаганя скінчили ся без успіху, Поляки і католицкі людовцї заключать з лївицею союз, аби отверто виступити против обструкциї без огляду на се, чи такий крок розібе правицю чи нї. Мимо того і тогди ще той союз буде заключений лише специяльно в тій цїли, а не буде нїяким полїтичним союзом, нїякою коалїциею з лївицею. — Взагалї не треба забувати, що рішаючі круги тепер ще цїлком не займають ся справою розвязаня парляменту, але скорше думають про відрочене ради державної і в тім часї видати язикові закони на підставі § 14-го. Коли правительство рішить ся на такий крок, то зробить се также з огляду на велике число парляментарних сторонництв, котрі з многих причин, а головно з уваги на підбурювані пристрастною агітациєю виборчі маси, волять активоване згаданих законів на підставі §. 14-го, як дискусию над ними в радї державній“.

В Бельґії відбувають ся тепер вибори до парляменту, при котрих перший раз буде примінений новий виборчий закон, що вводить пропорцияльне заступництво. До роздаля е 76 мандатів до сенату а 152 до палати послів. Новий закон дає кождій партиї, котра одержить певне число голосів, відповідне до єї сили заступництво в обох палатах. В кождім виборчім окрузї кожда партия або фракция виставляе лїсту своїх кандидатів, на котрій знаходять ся кандидати до дїйстних мандатів і їх заступників. Тіснїйших або доповняючих виборів не буде. Коли який мандат опорожнить ся, займе его заступник. Голосоване є

ТРУС.

(З француского — Ґі де Мопассана.)

Єго називали загально в товаристві: „гарним Сіньолем“. Був то віцеґраф Ґонтан Жозеф де Сіньоль.

Сирота, пан досить значного майна, мав богато прикмет товариских. Гарний з постави і милий в поведеню, був досить говіркий, щоби уважати его за дотепного. Мав якусь природну гнучкість, гордий, аристократичний вид, гарний вусик, солодкий погляд, словом — міг подобати ся женщинам.

Запрошували его в товариства, глядали за ним танцюючі дами, а на устах мущин він викликував ту неприємну усьмішку, котру мае ся для осіб з вигляду енерґічних. Натякали на него в кількох любовних пригодах, котрі могли молодому чоловікови здобути найлїпшу славу. Він жив собі спокійно і щасливо, в найповнїйшій духовій рівновазї. Знали всї, що добре бе ся, а ще лїпше стріляе.

Коли би я бив ся, то вибрав би тілько пістолети. З пістолетом в руцї я певний смерти противника!

Раз вечером, відвівши до театру дві молоді приятельки, впрочім в товаристві мужів, запросив їх по представленю на мороженє у Тортонія. Они сиділи кілька хвиль, коли він замітив, що якийсь пан при найблизшім столї вдивляе ся уперто в одну з его сусідок. Она виглядала засоромлена, занепокоєна і спустила очи. Наконець сказала до мужа:

— Диви, як той чоловік вдивляе ся в мене! Я его зовсім не знаю. Ти его не знаєш?

Муж, що нїчого не замітив, підніс очи і сказав:

— Нї, не знаю.

Молода женщина повторила трохи усьміхнена, трохи загнївана:

— То менї дуже немило; той чоловік псує менї гумор, менї не смакує мороженє.

Муж здвигнув раменами.

— Ет, що там! Як би прийшло ся занимати ся усїми влїзливцями, яких стрічае ся, то і кінця не дійшов би.

Але віцеґраф встав нагле. Він не міг дарувати, щоби той незнакомий псував комусь мороженє, на котре він запросив. Отже против него була вимірена оскорба, бо через него і для него товариство війшло до кавярнї. Для того справа та обходила тілько его. Приступив до незнакомого і сказав:

— Вдивляєте ся в дами в такий спосіб, якого я не можу стерпіти! Будьте ласкаві, перестаньте!

Той відповів:

— А ви зводьте полишити мене в спокою!

На те віцеґраф вицідив крізь затиснені зуби:

— Уважайте, пане, бо змусите мене, що переступлю границї!

Другий висказав тілько одно слово, обидне слово, котре залунало від одного кінця кавярнї до другого, і змусило гостий до наглого руху, неначеб були всї на пружинї. Хто сидів відвернений плечима, звернув ся лицем, инші підняли голову; три кавярняні хлопцї обернули ся на пятах як кружок; обі панни, що сиділи при касї, підскочили на своїх кріслах і обернули ся цїлим туловом, як два автомати послушні тому самому механїзмови.

Настала велика тишина. Потім нагло залопотів у воздусї глухий луск. Віцеґраф ударив противника по лици. Всї зірвали ся, щоби їх розділити. Они обміняли ся картами.

* * *

Коли віцеґраф вернув до дому, проходив ся якийсь час великими кроками по комнатї. За надто був роздратований, щоби міг о чім небудь думати. Одна гадка вертїла ся в его умі: „поєдинок“, хоч гадка та не викликувала в нїм ще нїяких вражінь. Він зробив то, що зробити був повинен: показав ся тим, яким повинен був показати ся. Будуть про него говорити, будуть хвалити, будуть складати желаня. Повтаряв голосно, говорячи так, як звичайно говорить ся в великім зворушеню ума:

— Що за брутальний чоловік!

Відтак сїв і почав роздумувати. Мусїв до рана найти собі сьвідків. Кого мав вибрати? Шукав найвисше поставлених людий в крузї своїх знакомих. Наконець спинив ся на маркизї де ля Тур Нуар і полковнику Бурден; великий пан і войсковий, складало ся добре. Називща їх будуть в дневниках. Замітив що хоче пити, і випив три склянки води; потім зачав знов ходити. Чув в собі великаньску енерґію. Коли покаже ся непохитним, рішеним на всьо

тайне і обовязкове. Хто без важної причини не ставить ся до голосованя, буде засуджений на грошеву кару. Результат теперішних виборів зависить від того, який буде результат в флядрийских округах, котрі доси вибирали виключно клерикалів.

Новинки.

Львів дня 28-го мая 1900.

— **Іменованя.** II. Мінїстер рільництва іменував практиканта лїсництва Констатина Гукевича, комісарем інспекциї лїсної II-ої кляси. — Мінїстерство торговлї іменувало Мих. Хорентого концептовим практикантом для галицкої дирекциї почт.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав срібний хрест заслуги з короною старшому учителеви в Токах Петрови Девечерови при нагоді переходу его в стан супочинку.

— **Старі монети по 5, 10 і 20 крейцарів** приймають каси: віденьска, львівска і краківска до 15. лютого 1901 р. по половині ціни. Монети міляні по 1 і $^{1}/_{2}$ крейцаря будуть принимати згадані каси до дня 20. н. ст. червня 1900 р. по повній ціні вартости, а від 1. н. ст. липня по конець сего року вже ино по половині вартости. Згадані монети для пожитка перемиского виміняє безінтересовно торговля Ів. Бориса в Перемишли.

— **Скритоубийство в Гвіздци.** Управитель дібр гр. Володислава Коморовского, Антін Мачек, вийшов дня 21 мая вечером на тік і не вернув вже більше. На другий день найдено трупа, що загребаний був в купі гною, пробитий в околици нирок на скрізь двома зубами вил. Смерть імовірно наступила сейчас, бо рана була велика і в небезпечнім місци: а коли би по пробитю лишила ся була ще дрібка житя, то смерть наступила в наслідок удушеня гноєм. Убитий був довгі лїта управителем у гр. Коморовского і заслужив собі у него на похвалу. Мачек полишив жінку і двоє дітий. Підозрілого о убийство вже придержано.

— **Огні.** Из Щитівців пишуть нам: В четвер 24-го н. ст. мая в саме полудне згоріло в селї Щитівцях пов. заліщицкого 16 загород селяньских разом з будинками господарскими. Завдяки ратункови жандарма Фр. Фурмана з Касперовець, місцевого начальника громади Кирила Мандзюка, місцевого священика і учителя а також паробка Василя Мандзюка з Щитовець не обняв огонь цілої громади. Шкода виносить звиш 10.000 зр. Одна загорода лише була обезпечена в тов. Краківскім і з тої як-раз вибух огонь. Причина поки що не звістна. *(Ю. Д.)* — Село Липовени в сучавскім повітї згоріло онодї майже до тла, бо зі 110 нумерів лишилось лише 30. Понад 300 осіб остало без хлїба і даху. Краєве правительство призначило для погорільців 1200, а Видїл краєвий 2000 корон наглячої запомоги. Село Липовени має около 520 мешканців.

— **Черта з житя президента Крігера.** Був час, коли президент трансвальской републики Крігер любив дуже як всї Бури їздити верхом. Коли він одного разу виїхав, стрітив якусь стару жінку, котра несла оберемок ріща і ледви що волїкла ноги за собою. Она подивила ся на здоровенного молодого мужчину таким оком, як би єї зазрість брала, що він їде на кони, а она мусить пішки іти. Крігер минув єї, але коли опісля оглянув ся, побачив, що змучена жінка по за ним ледви вже може іти. Він спинив коня, зліз і висадив жінку на коня разом з єї оберемком. Відтак взяв коня за поводи і так привіз ту жінку аж до своего хутора. Коли вже доїзджали до хати, відозвала ся старуха: Нехай тобі Бог заплатить за твоє добре серце, що ти порятував стару немічну жінку. Не богато таких, що так би зробили. Як би я була молода і така хороша як колись, то розумію. — Як би ти була молода і така хороша як колись, то аж тогди я би тебе не поратував — відповів Крігер і усьміхнув ся многозначно. — А то-ж чому ні? Хиба-ж би я тебе з'їла? — То нї — зареготав ся Крігер — але онтота би мене з'їла — та показав при тім на свою жінку, що сидїла на порозї.

— **З чужого воза хоч серед води злїзай.** У Відни стала ся сими днями якомусь панкови оттака пригода. Іде улицею той панок елегантно убраний після найновійшої моди, в цилїндрі на голові, з паличкою в руцї, в зелених рукавичках і модних жовтих черевиках та ще й посвистує собі. Гадав би хтось, що то Господь знає який пан та богатир. Але позаду за ним біжить трох людий, один старший, очевидно майстер шевский і два молоді его челядники. Дігнавши панка, заступили єму дорогу, а майстер кричить: Або заплатіть зараз за чоботи, а нї, то скидайте таки серед улиці. На нещастє елегантний панок не мав гроший і не міг заплатити за чоботи. Тогди вхопили его челядники та занесли у браму найблизшої камениці, подержали, а майстер стягнув панкови модні черевики і так его лишив. Панок стояв ще довго на підсїню в чужій камениці лиш в скарпитках не знаючи, що тепер робити і як показати ся на улицю. Та не було ради. Раз мусїв зважити ся, отже вийшов із брами, але ледви що пустив ся улицею, як вже й добачено, що він без чобіт. Хто лиш ішов, споглядав на того панка, сьміяв ся і оглядав ся за ним, а не один погадав собі, чи то може не який, що з розуму зійшов. Тимчасом той панок зайшов аж до якогось складу обуви і став там дуже просити властителя складу, щоби дав єму пару чобіт, та присягав ся, що зараз єму заплатить, скоро лиш верне до дому. Але властитель складу якось не конче тому вірив і не хотів дати чобіт лиш позичив єму пару старих пантофлїв. Оттак в пантофлях почимчикував модний панок домів. Справа мабуть закінчить ся перед судом, бо хоч швець і мав право до чобіт, то не мав права здоймати їх серед улиці і робити сам собі справу, бо то єсть публичне насильство. На то полїция і суди, щоби робили справу.

— **З рідною донькою.** Pest Lloyd розповідає таку історию, що стала ся недавно на Угорщині: У барона Віляний служив перед 25 роками молодий економ іменем Йосиф Нусль. Той Нусль познакомив ся близше з ключницею, Іреною Курц, що служила в тім самім дворі, а наслідком того близшого знакомства була донечка також Ірена. Нусль покинув службу у барона, а Курц віддала ся за якогось другого слугу барона, що звав ся Траґар. Той Траґар взяв малу Іренку за свою і переписав єї на своє імя. Перед кількома роками Траґар помер лишаючи родину у великій нуждї. Щоби помагати матери, пішла Ірена на службу до якогось вже не молодого властителя більшої посілости, Діошіго. Той так сподобав собі молоду і красну та господарну дівчину, що постановив оженити ся з нею. Дївчина в надїї, що видобуде ся і сама з біди і поможе матери, не противила ся тому, хоч Діоші був вже добре пристаркуватий. Весїлє відбуло ся без матери, котра під ту пору лежала тяжко хора. Аж ось недавно, в кілька місяців по вінчаню, приїхала Траґарова в гостину до своєї доньки. Коли побачила мужа доньки, зімлїла і упала на землю. То був Нусль, котрий доробившись маєтку приззав ся по мадярски Діоші, і перестав жити

і поставить строгі небезпечні услівя, коли стане домагати ся поважного поєдинку, дуже поважного і страшного, то противник певно уступить і перепросить.

Взяв знов в руки карту, котру був виняв і кинув на стіл та й прочитав ще раз, так як читав єї в кавярни перелетно і в повозї при сьвітлї кождої ґазової полуміни, коли їхав до дому. „Жорж Ляміль, 51, улиця Монсей“. Більше нїчого.

Вдивляв ся в зложені букви, котрі видавались єму якісь таємничі. Жорж Ляміль? Хто він такий? Яке его ремесло? Чому дивив ся в такий спосіб на ту даму? Чи то не обурює, що якийсь там собі незнакомий, чужий чоловік появляє ся, щоби заколотити тобі спокій так нежданo і то тілько через то одно, що єму сподобало ся вдивлятись влізливим поглядом в якусь даму? І віцеґраф повторив знов голосно:

— Який брутальний чоловік!

Потім станув непорушно, в задумі, і зупинив погляд на карті. Его пірвала злість на той кусень паперу, гнївна ненависть, помішана з дивним чувством невдоволеня. От раз дурна приключка! Взяв до рук розтворений ножик і шпигнув в саму середину назвища, немов би хотів когось проколоти.

Отже треба було битись! Чи вибрати шпади чи пістолети? — бо він уважав ся за оскорбленого. На шпади менше наражував ся, але пістолетами міг нагнати страху противникови і приневолити, щоби уступив. Поєдинок на шпади рідко коли кінчить ся смертию; обопільна обережність борців велить держати ся в належнім віддаленю, щоби вістре не затягло надто глубоко. Пістолетами справдї наражував житє, але й міг також вийти з положеня з повною честию без стрічи. Сказав:

— Треба тримати ся. Налякав ся!

Звук власного голосу налякав его. Оглянув ся поза себе. Чув, що всї нерви в нїм грають. Випив ще одну склянку води, відтак почав роздягатись, щоби легко спати.

Як лиш поклав ся, загасив сьвітло і прижмурив очи. Гадав собі: Чейже маю ще цїлїський завтрішний день, можу надумати ся, а тепер треба виспати ся, щоби бути завтра спокійним...

Єму було дуже добре в теплій постели, але не міг заспати. Перевертав ся заєдно, лежав пять хвиль горілиць, потім лягав на лївий бік, то знов на правий. Чув ще спрагу. Встав напити ся води. Нараз занепокоїв ся:

— Чи я боявсь би?

Чомуж в его грудях сильнїйше било ся серце за кождим знакомим відгомоном в комнатї? Коли годинник мав бити, то короткий дзенькіт пружини кидав его в дрож і для віддиху мусїв на кілька хвиль розімкнути губи, так щось душило его за горло. Почав роздумувати над можливостию:

— Чиж я боявсь би?

Нї, нї певно не боявсь, коли рішив ся на таку крайність, коли мав кріпку волю бити ся, не дрожати. Але чув, що був до глубини зворушений і запитав себе:

— Чи можна бояти ся против своєї волї?

І ним заволодів той сумнів, той несупокій, той страх: коли поводити буде ним сила, сильнїйша від волї, неумолима, непоборима, то що буде тодї? Так, що буде тодї? Алеж стане таки на місци бою, коли схоче станути. Але що, як би задрожав? Як би зімлїв? І подумав про своє становище, про свою славу, своє назвище.

І почув чудацку потребу встати і поглянути на себе в зеркало. Засьвітив знов сьвічку. Коли побачив своє лице, що відбивало ся на гладкім склї, ледве пізнав себе; єму здавалось, що нїколи себе не бачив, очи видались єму величезні і був блїдий, так, був блїдий, дуже блїдий.

Стояв перед зеркалом. Висунув язик, немов би хотів розізнати стан здоровля і нагле стрілила єму мигом блискавки до голови гадка:

— Позавтра в тій порі не буду може вже жити. І его серце почало знов тохкати з шаленою силою. Позавтра в тій порі може вже не буду жити. Та особа, яку бачу напротив себе, то я, що его бачу в отсім зеркалї, не буде жити. Якже то? чейже я єсьм, чейже себе бачу, чей чую, що жию, а за двайцять чотири години зложать мене тут на отсїй постели, з замкненими очима, зимного, твердого, мертвого.

Обернув ся до софи і бачив себе дуже добре лежачого горілиць на тій постели, з котрої встав перед хвилею. Его лице було таке як на мерцях і така твердість рук, котрі вже більше не рушать ся.

Страх его взяв перед своєю постелею і щоби єї не бачити, перейшов до сусїдної комнати. Взяв махинально циґаро, закурив і почав знов ходити. Єму було зимно; підійшов до дзвінка, щоби збудити служачого, але зупинив ся з рукою піднесеною до тасьми.

— Той чоловік побачить, що я бою ся!

І не задзвонив. Засьвітив сьвітло сам. Его руки дрожали легко, нервово, коли дотикав предметів. В голові крутило ся; неспокійні гадки мотали ся, рвали ся, сумвійшали, дур чепив ся его голови, немов би був пяний.

І заєдно питав себе:

— Що дїяти? Що стане ся зі мною?

Тремтїв на цїлім тїлї, безнастанно дрожав. Встав, підійшов до вікна і підніс заслону.

Наставав день, лїтний день. Рожеве небо

гулящим житем та рішив ся шукати щастя в подружу.

— **Любовні події з над Босфору.** В послідних днях наробили в Константинополи богато шуму дві любовні події, котрі остаточно закінчили ся тим, що два магометани оженили ся з християнками. Донька американьского віцеконсуля Тю (Tewey), молоденька вдовиця пізнала ся з богатим Єгиптиянином в Константинополи і они заручили ся. Але перед самим він чанем батько американки, знаючи звичай магометан, що они свої жінки християнки, скоро їм вже навкучать ся, відсилають назад родителям, зажадав, щоби бей зложив для его доньки на случай розводу 360.000 К. Еддін-бей не мав охоти, а Тю не позволив донці віддавати ся [illegible] Еддіва. Але донька таки поправді залюбила ся в Єгиптиянині і дала ся вкрасти. Тогди віцеконсуль пішов зараз до султана і просив, щоби він рішив сю справу. Тогди султан наказав, що молода має зараз вертати до батька перепросити его, а бей, коли не хоче стратити посади, мусить оженити ся з християнкою а єї батькови зложити жадану суму на обезпечене жінки на случай розводу з нею. Ще більше шуму наробила друга любовна істория. Майстер церемоній на султаньскім дворі Реззак-бей залюбив ся в анґлійскій лікарці від зубів, докторці Гарвік. Та й се вінчане відбуло ся зовсім після магометаньского обряду. Але коли імам (турецкий сьвященик) поблагословив молодих, мусів Абдул Реззак-бей зложити перед Богом і людьми присягу, що ніколи не возьме собі більше жінок, хоч після магометаньского звичаю має до того право. Також мусів Реззак позволити жінці лікарску практику, однакож з тим застереженем, що она буде рвати зуби лиш женщинам і дітем.

— **Померла** Йосифа з Боднарів Глїбовицка, жена пароха з Накваші, повіта брідского, дня 22 с. м., в 56 ім році житя.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 мая с. р. отворено в Сольвогороді, на площи торговельній (Electricitäts-Hotel), бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних, получене з продажею білетів, як також приниманєм і експедициєю пакунків і посилок поспішних.

З днем 1 мая с. р. змінено назву стациї „Вельс місто“ на шляху Вельс-Унтеррор на „Вельс зелїзниця льокальна“.

Від 1. червня до кінця вересня с. р. буде оповіщати ся в стациях зелїзничих: Львів, Перемишль, Стрий, Броди, Лавочне, Сколе і Нове Загіре, телеґрами віденьского заведеня метеорольоґічного, вказуючі стан воздуха на найблизшу добу. Долучені мапи метеорольоґічні дають погляд подорожуючій публиці на загальний стан воздуха в Европі.

Телеграми.

Відень 28 мая. Вчера о годині 11-ій перед полуднем розпочали ся наради конференциї провідників клюбів лївиці.

Рим 28 мая. Вчера перед полуднем в церкві сьв. Петра відбула ся дуже торжественно канонізация 77 мучеників з Тонкіну і Кохінхіну.

Капштадт 28 мая. Доносять з Льоренцо Маркес, що трансвальске правительство видає паперові гроші. Депутация визначних Бурів мала Крюґерови радити, щоби піддав ся. Однако Крюґер мав відповісти, що справа спочиває тепер в руках войскових начальників.

Льондон 28 мая. З Тайбош на ріці Валь телеґрафують: Бури покинули свої становища над рікою і розлежили ся табором під Маертоном на дорозі до Йоганнесбурґа. Їх команданти нараджують ся, чи взагалї дальше ведене війни придасть ся на що. Ген. Френч перейшов ріку Валь під Ліндекен. Ґен. Келлїкенні скорим походом уратував майже цілковито мости. Лиш в однім місци повело ся бурам знищити часть моста. Після пізнїйших вістий Бури займають становища під горами Клїп.

обливало рожевим сьвітлом місто, дахи, мури. Красна зірниця, пестійка сонця, обіймала цілий сьвіт в сні, а з тим сьвітлом радістна, нагла, животворна надія наповнила серце віцеґрафа. Чи зийшов з ума, що так дав опануватись тревозі, ще заки що небудь рішило ся, заки его сьвідки стрітили ся з сьвідками Жоржа Лямілля, заки просто знав, чи буде бити ся?

Одів ся і вийшов твердим кроком.

Ідучи улицею повтаряв собі:

— Мушу бути енерґічним, дуже енерґічним! Мушу доказати, що не бою ся.

Его сьвідки маркіз і полковник, віддали ся на его услуги і стиснувши сердечно его руку, почали говорити про услівя.

Полковник спитав:

— Хочете поважного поєдинку?

Віцеграф відповів:

— Дуже поважного.

Маркіз додав:

— На пістолети?

— Так

— А проче здаєте на нас?

Він відповів сухо:

— Двайцять кроків, на даний знак за піднесенем оружия. Виміна куль аж до поважної рани.

Они відійшли. Віцеґраф вернув до дому, щоби ждати на їх поворот. Зворушене, втихомирене на хвилю, чим раз більше змагало ся. Чув вздовж рук, вздовж ніг, в грудях якусь дрож, безнастанний трепет; не міг видержати на однім місци, устояти, висидіти. В роті не чув слини, кождої хвилї мляскав голосно язиком, щоби відліпити его від піднебіня. Хотів зїсти снідане, але не міг взяти нічого в уста. Отже прийшло єму на думку напити ся чого, щоби набрати відваги і велїв собі принести фляшочку руму, котрого в короткім часї випив шість чарок. Зробилось єму горячо, немов би его що палило, сила чутя притупилась. Погадав:

— Я вернув до рівноваги. Тепер добре.

Але за годину фляшочка була порожна, а він не знав що з собою робити. Чув в собі шалену охоту качати ся по земли, кричати, кусати.

Надходив вечер.

Голос дзвінка так наполохав его, що не мав сили встати, щоби приймити сьвідків. Не сьмів промовити слова, не сьмів привитати ся — бояв ся, щоби не відгадали всего по трепоті голосу.

Полковник сказав:

— Всьо рішене після тих услівий, яких ви жадали. Ваш противник покликав ся спершу на права оскорбленого, але зараз згодив ся і пристав на всьо. Єго сьвідки оба войскові.

Віцеґраф на силу сказав:

— Дякую.

Маркіз додав:

— Даруйте, дорогий пане, що ми прийшли лиш, аби знов відійти, але ще тисяч справ на нашій голові. Треба доброго лікаря, коли борба не скінчить ся до поважної рани, а самі знаєте, кулі не жартують. Треба виглядіти місце недалеко якого дому, де можна би занести раненого, коли буде потреба і т. ин. Ми ще маємо роботи на яких дві три години.

Віцеґраф знов вицідив:

— Дякую.

Полковник спитав:

— А ви як, спокійні?

— Цілком спокійний; дякую!

Оба пани вийшли.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

Зі Львова

відходить

День

посп.	особ.	
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_5$ до $^{16}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава

Ніч

посп.	особ.	
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·13	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина. Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

приходить

День

посп.	особ.	
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а в Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців

Ніч

посп.	особ.	
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Крахoвецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта повість п. з.: **І по многих днях. — І по многих лїтах....**	**Севера** повість п. з.: **Леґенда.**

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).